

Tél van, vagy az lesz nemsokára. Fázom.
A varjak majd helyetted is szeretnek.
Későmre jár. Arcomon póre láznyom.
Látvány vagyok csak vesztőhely-szemednek.

LUDENS

Bilabiális falevél
sodródik *animamea*
majdnem mama majdnem dea
görgeti rímtársa a szél
hová miért nem ő beszél
lehetne gyógyító tea
vállán csöpp harmat-trófea
az ágon megfeszült kötél
szembeszél támad hiába
nincs tavasz vásárfiába
bukfencet vetett a táj
fenn a széle lenn a hossza
hátát árnyék ostorozza
játشانék de hogyha fáj

Sirokai Máttyás

VÉLETLEN HÍRNÖK

Hány fényképnek lehetünk véten
részei, mellékes alakok
a hírnököt övező tömegben –
emberpár, mely a megnyíló égtől
el, önmagába fordul? Arcunk
egy utcarészletben, két várandós
nő mellett, kiket boldoggá
tesz a fotózás, és hasuk
a nevetéstől egyszerre dobban –
arcunk talán elárulja,

hogy a túloldalon megmozdult
 az elefántos kút, és a lávakő
 rianása futásra készítette
 a hajcsárok? Talán tudtuk,
 nem menekülhet meg,
 kit a félelem nem készítet futásra,
 holott egy családi album
 büszkesége lehetne.
 S hogy a dóm kupolája mögött
 füstölgő hegyeken ha átjut,
 nem nekünk állít emléket
 egy ismeretlen krónikás.
 Nyelveink játéka és a sziklára
 tapadó tengeri csillag
 a térdek és csípők között,
 a felajzottság avatott minket
 a jelenet véletlen hőseivé,
 akik a menekülés kezdete
 előtti pillanatba merevedve
 hirdetik annak erejét,
 ami maradásra bírta őket.

SZOBORCSOPORT

A még hibátlan homlokunk fölé függesztett tekintetek,
 a gödrök kagylóhéjvillanása, vagy a karok hiánya miatt,
 de zibbadtságunk engedett, és elindultunk a szökőkút felé.

Cszozogva, mintha márvány dicsérené talpunk,
 és saját öröme lenne a bőrnek, horzsolts, növényi
 öröm, mely lépteinkkel egyre feljebb tört.

A Piazza Pretoria istenei a kút peremén,
 felettünk álltak, és hódoltunk faragott száznak,
 mellnek, köntösnek, combnak, ostornak.

Estére a katonák leverték, úgy nevezték, a lázadást,
 s az újságok az orgia történetével voltak tele.
 Birkózni láttalak a belső oldalon, holdjaid szárnyak takarták.